

3. Denemeler*

Michel De Montaigne

Michel de Montaigne, 1533 yılında ailesinin Fransa, Bordeaux yakınlarındaki şatosunda doğar. Soyu zengin tüccarlara ve devlet görevlilerine dayanan Montaigne, konforlu bir yaşam sürmekle birlikte, Bordeaux ve çevresinde durmaksızın süren dinsel çatışmalardan bunalmaktadır. Hukuk eğitimimi müteakip, Bordeaux Parlamentosu'na girer ve on altı yıl boyunca meclis üyesi olarak görev yapar. Bu dönem boyunca birçok defa Paris'i ziyaret edecek, dönemin önde gelen ünlüleriyle arkadaşlık kuracaktır.

Montaigne, parlamentodaki görevinden 1570'te ayrılıp, şatosuna çekildi. İki kez kısa süreli Bordeaux Belediyesi başkanlığı dışında ölümüne kadar (1592) şatosunda huzur içinde yaşadı.

İnançlı bir Katolik olmasına karşın, ilahiyatla pek az meşgul olmuştur. Buna karşın, akranları gibi o da Fransız Din Savaşlarında⁶ birçok çarpışmaya katılmış, inanç ve insan düşüncesi hakkında kayda değer düşünceler geliştirmiştir. Montaigne'nin görüşleri, 1580 ile 1588 yılları arasında basılan üç ciltlik *Denemeler*'de toplanır.

Okuyucuya

Okuyucu, bu kitap iyi niyetlerle yazılmıştır. Sana baştan söyleyeyim ki, ben burada yakınlarım ve kendim dışında hiçbir amaç gütmедim. Sana hizmet etmek yahut kendime ün sağlamak hiç aklımdan geçmedi; böyle bir amaç peşinde koşmaya gücüm yetmez. Bu kitabı yakınlarım ve arkadaşlarım için bir kolaylık olsun diye yazdım. İstedim ki beni kaybettikleri zaman (ki pek yakındır) huyumu ve mizacıma daha iyi hatırlayabilsinler, böylece hakımda bildikleri, daha ayrıntılı ve canlı olsun. (...)

Yalnızlık Hakkında

Yalnız yaşamamanın bir tek amacı vardır sanıyorum; o da daha başıboş, daha rahat yaşamak. Fakat buna hangi yoldan varacağımızı her zaman pek bilmiyoruz. Çoğu kez insan dünya işlerini bıraktığını sanır; oysa ki bu işlerin yolunu değiştirmekten başka bir şey yapmamıştır. Bir aileyi yönetmek bir devleti yönetmekten hiç de kolay değildir; akıl nerde bunalırsa bunalsın, hep aynı akıldır; ev işlerinin önemlinin az olması, daha az yorucu olmala-

6 1618-1648, Otuz Yıl Savaşı, Avrupa devletlerinin çoğunun katıldığı savaşlar dizisi temelinde, Protestan-Katolik mücadelesi olmakla birlikte, Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu'na bağlı prensliklerin siyasi ve ekonomik çıkar savaşı olduğu da görülmektedir. (y.n.)

rını gerektirmez. Ayrıca saraydan ve pazardan el çekmekle hayatımızın baş kaygılarından kurtulmuş olmayız.

Dertlerimizi avutan akıl ve hikmettir,
O engin denizlerin ötesindeki yerler değil.
Horace

Ülke değiştirmekle kıskançlık, cimrilik, kararsızlık, korku, tutku bizi bırakmaz.

Keder, atımızın terkisine binip gelir.
Horace

Onlar manastırlarda ve okullarda bile peşimizi bırakmazlar. Bizi onlardan ne çöller kurtarabilir, ne mağaralar, ne beden kefareti için giyilen kıldan giysiler, ne de oruç.

Öldürücü yara bağrımızda kalır.
Virgilius

Sokrat’a birisi hakkında, “seyahat onu hiç değiştirmede,” demişler. O da, “Çok doğal,” demiş “çünkü kendisini de beraber götürmüştür.” (...)

İnsanın, olanak varsa karısı, çocuğu, parası ve hele sağlığı olmalı ama mutluluğunu yalnız bunlara bağlamamalıyız. Kendimize dükkânın arkasında, yalnız bizim için bağımsız bir köşe ayırıp orada gerçek özgürlüğümüzü, kendi sığınağımızı kurmalıyız. Orada, yabancı hiçbir konuya yer vermeksizin kendi kendimizle her gün baş başa verip dertleşmeliyiz; karımız, çocuğumuz, servetimiz, adamlarımız yokmuş gibi konuşup gülmeliyiz. Öyle ki, hepsini yitirmek felaketine uğrayınca onlarsız yaşamak bizim için yeni bir şey olmasın. Kendi içine çevrilebilen bir ruhumuz var; kendi kendine yoldaş olabilir; kendi kendisiyle alışveriş edebilir. Yalnız kalınca sıkılır, ne yapacağımızı bilmez oluruz diye korkmamalıyız. (...)

Yalnızlık bence, Thales gibi en faal ve verimli yıllarını dünyaya harcayanlar için daha uygun ve akla yatkın geliyor.

Diğerleri için yaşadığımız yeter; gelin hayatımızın geri kalan ufacık parçasını kendi gönlümüzce yaşayalım. Gelin bundan sonra kendimiz ve iyiliğimiz için düşünelim ve plan yapalım. Kaygısız bir emeklilik dönemi hazırlamak ufak bir mesele değildir; başka girişimler olmadan da bizi yeterince meşgul edebilir. Madem Tanrı bize taşınma hazırlıklarından keyif alma şansını bahşetmiş, biz de hazırlık yapalım; gelin çantalarımızı toplayalım; işimizi erken bırakalım; bizi başka şeylere bağlayan o zorlu mengenelerden

kurtulalım ve uzaklara gidelim. Bu çok güçlü bağlardan kurtulmamız gerekir, ondan sonra şunu veya bunu sevebilir, sadece kendimize bağlı kalabiliriz. Yani bırakın diğer şeyler bizim olsun ama derimizi soyup etimizden de bir parça koparmadan bizden ayrılamayacakları kadar bağlanmayalım ve yapışmayalım onlara. Bu dünyadaki en büyük şey, kendi kendine ait olmayı bilmektir. (...)

Bazılarının mizacı bu talimatlara uymaya daha yatkındır. Alınganlığı zayıf ve gevşek olanlar; bağlılığı ve iradesi yüzünden titiz olanlar veya bu yüzden birinin hizmetine girmekte veya bir işe başlamakta yavaş kalanlar -ben de onlardan biriyimdir mesela, hem doğal mizacım hem de görüşüm böyledir-, her şeye sarılan ve bağlanan, her şeyi tutkuyla isteyen, kendilerini her durumda karşısındakilere sunan ve veren aktif ve yoğun ruhlara göre daha çabuk uyacaklardır bu tavsiyelere. (...) Talih benimleyken benden uzaklaşacağı zaman için hazırlanmak, halim vaktim yerindeyken gelmekte olan kötülükleri hayal gücümün izin verdiği oranda tahmin edebilmek yeter bana; aynı barış döneminde turnuvalarla ve yarışmalarla kendimizi alıştırıp savaş varmış gibi önlem almak gibi⁷. (...)

Zalimlik Hakkında

Bence erdem dediğimiz şey, doğuştan gelen iyilik eğilimlerinden başka ve daha asil bir şeydir. Soylu ve doğanın yönettiği ruhlar aynı yolu takip eder ve eylemlerinde aynı şeyi teşvik ederler: Erdemi. Ama erdem iyi yaratılışlı birinin kendini bırakıp nazikçe ve huzurlu biçimde aklın ayak izlerini takip etmesi değildir. Doğal bir ılımlılıkla ve rahatlıkla, uğranan haksızlıkları büyütmeyen kişi iyi ve övgüye değer bir şey yapmış demektir ama bir haksızlık karşısında insafını kaybeden ve gereğinden fazla sinirlenen kişi, içine dolan öfkeye ve intikam iştahına karşı kendisini akıl silahı ile silahlandırmalıdır ve büyük bir çatışma sonrasında bu kötü hislere hâkim olmalıdır, şüphesiz bu daha büyük bir iştir. İlki iyi bir şeydir, ikincisi ise erdemli bir şey; ilk eyleme iyi, diğerine erdemli diyebiliriz. Çünkü görüldüğü kadarıyla erdem kelimesi zorlukları ve zıtlıkları öngörür ve karşıt bir güç olmadan gerçekleşemez. Belki de bu yüzden Tanrı'yı iyi, güçlü, cömert ve adil olarak tanımlıyoruz ama ona erdemli demiyoruz, çünkü onun tüm işleri tamamen doğal ve çabalamadan yürüyor. (...)

Burada kendim hakkında bir şey söylemeliyim. Arkadaşlarım bazen benim basiretli olduğumu düşünürler ama çoğunda sadece talihliyimdir; hü-

7 Bu bölümü Seneca'nın "Mutlu Bir Hayat Hakkında" adlı eseriyle karşılaştırmız (sf. 101).

kümlelerimin ve fikirlerimin sağladığı avantajları cesaret ve sabrın avantajları olarak görürler ve bana bazısı iyi, bazısı kötü bir sürü başka unvan verirler. Oysa ben erdemlerin bir alışkanlığa dönüştüğü o ilk ve eksiksiz mükemmellik düzeyinden çok uzaktayım, ikinci düzey için bile onlara yeterince delil sağladığımı sanmıyorum. Benim üzerimde büyük etkileri ve baskıları olan arzularıma hâkim olmak için büyük çaba sarf ettiğimi söyleyemem. Benim erdemim bir erdemden çok masumiyettir, tesadüfi ve geçicidir. Daha huzursuz bir mizaca sahip olarak doğsaydım, korkarım daha da sefil bir halde olurudum. (...)

Ahlaki bozukluklar arasında en zalimce nefret ettiğim zalimlikler, hem doğam hem de düşüncelerim sayesinde zalimliğin en aşırı ahlak bozukluğu olduğunu düşünüyorum. Ama bu bende öyle bir zayıflık haline geldi ki, bir tavuğun başının kesilmesini dahi üzülmekten seyretemiyorum; avcılıktan şiddetli bir zevk alsam da köpeğimin dişleri arasındaki tavşanın çığlıklarına dayanamıyorum. (...)

İç savaş nedeniyle bu kötülüğün inanılmaz örnekleriyle dolu bir zamanda yaşıyorum ben; antik tarihlerde bile bu aralar her gün yaşadığımızdan daha aşırı şeyler görmek mümkün değil. Ama bu, olanlara razı olmamı asla gerektirmiyor. Sadece zevk için cinayet işleyecek, diğer insanların organlarını kesecek, akıllarını çalıştırıp alışılmadık işkenceler ve yeni öldürme biçimleri icat edecek kadar canavar ruhlu kişilerin var olduğuna, kendim görene kadar asla ikna olmamıştım; oysa bu kişiler ortada bir düşmanlık veya bir kâr olmadan, yalnızca sefil jestleri ve hareketleri, kederli inlemeleri ve ağlamaları ile ıstırap içinde ölen bir insanın o halini izleyebilmek için zalimlik ediyorlardı. Bu, zalimliğin varabileceği en üst noktadır. (...)

Vicdan Özgürlüğü Hakkında

İyi niyetlerin doğru yönetilmedikleri zaman insanları çok kötü sonuçlara götürdüğü oluyor. Fransa'yı iç savaşlarda bunaltan bugünkü çatışmada tutulacak en iyi, en sağlam yol kuşkusuz ülkenin eski dinini, düzenini sürdüren yoldur. Ama bu yolu tutanlar arasında (çünkü sözünü ettiklerim bu yoldan yararlanıp şahsi kinlerini boşaltanlar, cimriliklerini doyuranlar, krallara yaranmak isteyenler değil, dinlerine gerçekten bağlı olanlar, yurtlarında barışı, güveni kutsal bir sevgiyle yaşatmak isteyenlerdir) – evet, bunlar arasında diyorum, birçokları var ki tutkuları yüzünden aklın sınırları dışına çıkıyorlar, haksız, hoyratça ve çılgınca davranışlara kapılıyorlar bazen. (...)

Pişmanlık Hakkında

Kendi hatalarım veya başıma gelen aksilikler içinden kendimden başkasını suçlayabileceğim durumlar çok nadirdir. Çünkü pratikte insanlardan nadiren tavsiye isterim; ya iltifat etmek için ya da nezaketen fikirlerini sorarım – sadece bilimsel bilgilere veya olgularla ilgili bilgilere ihtiyaç duyduğumda başkalarına başvururum. Ancak kendi hükümlerime göre hareket ettiğim durumlarda diğer insanların akılları sadece destek olabilir bana, yönümü değiştirdikleri pek enderdir. Onları severek ve insan gibi dinlerim ama hatırlayabildiğim kadarıyla şimdiye dek kendi fikrimden başka bir fikri takip etmedim. Bana sorarsanız, onlar benim irademi oyalayan sineklerden veya atomlardan başka bir şey değildir. Kendi fikirlerime çok az değer veririm ama diğerlerinin fikirlerine daha da az değer veririm. Talih genelde benim yanımdadır. Üstelik kabul etmediğim tavsiyelerden bile daha da az tavsiye veririm. Benden çok ender olarak tavsiye istenir, tavsiyelerime uyulduğu ise daha enderdir; benim tavsiyelerimle ayağa kalkmış ve doğru yola girmiş tek bir kamusal veya özel girişim hatırlamıyorum. Talihin bir biçimde buna mecbur ettiği kişiler bile başkalarının fikirlerine göre yönetilmeye daha istekli biçimde razı olmuşlardır. Huzur hakkını kıskandığı kadar otorite hakkını da kıskanan biri olduğum için ben de bunu tercih ederim; beni rahat bırakarak, gayet açık olan kendi başıma bırakılmak prensibime uymuş olurlar. Başka insanların işleriyle ilgilenmemek ve onlardan sorumlu olmamak benim için bir zevktir. (...)

Bunların dışında, yaşın getirdiği tesadüfi pişmanlıktan nefret ederim. Yaşlanmaktan bahsederken, kendisini bedensel zevklerden kurtardığı için ömründen geçip giden yıllara borçlu olduğunu söyleyen kişi benden tamamen farklı bir bakış açısına sahiptir; bana getirebileceği faydalar olsa da iktidarsızlık için asla müteşekkir olmayacağım.... Yaşlandığımızda iştahlarımız da azalır; bir açlığı doyurduktan sonra derin bir tokluk hissi kuşatır bizi. Bunda herhangi bir ahlak duygusu görmüyorum; ekşilik ve zayıflık üzerimize ağırkanlı ve romatizmalı bir erdem etiketi yapıştırır. Doğal değişimlerin bizi hükümlerimizi bozacak denli sersemleştirmesine izin vermemeliyiz. Gençlik ve zevk o gençliğimde şehvetin kötücül yüzünü tanımama engel olmamıştı; yılların getirdiği hoşnutsuzluk da kötülüğün şehvetini tanımama engel olamayacak. Artık genç olmasam da hâlâ sanki gençmiş gibi hüküm verebilirim. (...)

Kibir Hakkında

Böylesi hastalıklı bir çağda dünyaya hizmet etmek için saf ve içten bir erdeme sahip olduğunu söyleyerek kendini metheden kişi ya erdemin ne olduğunu bilmiyordur, çünkü fikirlerimizi gerçeğe dönüştürürken yozlaştırırız, ya da erdemin ne olduğunu biliyorsa kendini haksız yer methediyordur; vicdanının kendisini suçladığı binlerce şey yaparken aslında yapmak istediklerini söyleyerek övünüyordur. Seneca'nın böylesi bir durumda edindiği deneyimlerle ilgili sözünü, açık yürekli biçimde bana söylemeye razı olursa, tutmaya hazırım. Böylesi kötü bir durumda iyiliğin en onurlu belirtisi kendi hatalarımızı ve başkalarının hatalarını açıkça kabul etmek, tüm gücümüzle kötülük eğilimlerine karşı direnmek ve bunları engellemek, yokuş aşağı giderken isteksiz olmak, daha iyisini umut ve arzu etmektir.

Bugün Fransa'yı parçalayan ve bizi mezheplere bölen bu çekişmede herkesin kendi davasını savunduğunu görebiliyorum -ama en iyileri bile ikiyüzlülüğe ve yalana başvuruyor. Bu konuda adamakıllı bir yazı yazmak için gayet atak ve zarar verici şeyler yazmak gerekiyor. En adil olan taraf bile hâlâ solucanların yediği ve sineklerle dolu bir gövdeye bağlı. Ancak gövde bu haldeyken gövdenin en az hastalıklı kısmına sağlıklı deniyor; bu da kısmen doğru, çünkü niteliklerimiz diğerleriyle karşılaştırılmadıkça adlandırılmıyor. Medeni açıdan masumiyet yere ve zaman göre değişiyor. (...)

Bu çağda yaşadığımız yozlaşma her birimizin bireysel katkılarıyla ortaya çıkmıştır; bazıları ihanetle katkıda bulunmuş, diğerleri de güçleri yettiğince adaletsizlik, dinsizlik, tiranlık, tamahkârlık ve zalimlikle; benim de içinde bulunduğum zayıflar ise aptallığı, kibri ve tembelliği getirmiştir. Zararlı şeyler üzerimize yüklendiğinde sanki boş şeylere fırsat doğuyor. Kötülük yapmanın gayet yaygın olduğu bir zamanda tamamen boş bir işle uğraşmak bile pratikte takdire şayan olabilir. El atacakları son kişilerden biri olduğumu düşünerek kendimi avutuyorum. Onlar daha acil vakalarla uğraşırken benim reform yapmakla uğraşacak kadar boş vaktim var. Çünkü etrafımız bu kadar büyük suçlarla sarılmışken ufak suçları kovuşturmak bence akla aykırı olacaktır. Ünlü Doktor Philotimus, cildinden ve nefesinden akciğerlerinde yara olduğunu anladığı bir hasta kendisine tedavi etmesi için parmağını uzatınca şöyle demiştir: “Dostum, şimdi tırnaklarına harcayacak zamanımız yok.” (...)

Bu durumun yarattığı yalnızlığın benim yaşımın getirdiği yalnızlıkla örtüşmesi benim için büyük bir şans; ben artık hastalıklarımın yaşamımı bozmasının acısını çekmektense giderek artmalarının acısını çekmeye tercih eder haldeyim. Talihsizlik konusundaki sözlerim aslında öfkeyle söy-

lenmiş sözler; cesaretim azalacağına artıyor. Üstelik, diğer insanların aksine, Xenophon'un⁸ mantığına olmasa da emrine uyarak, kötü talihi değil, iyi talihi içtenlikle destekliyorum; gözlerimi sevgiyle Cennet'e çevirdiğimde talepkâr değil, müteşekkir olmaya çok daha yakınım. Sağlığım iyi haldeyken onu geliştirmek, sağlığım bozulduğunda iyileşmeye çalışmaktan daha çok acı veriyor. Refah benim için disiplin ve eğitim demek; diğerleri ise bunu sıkıntıyla ve cezalarla elde ediyorlar. Sanki iyi bir talihe sahip olanlar temiz bir vicdana sahip olamazmış gibi, insanlar ancak talihleri kötü gittiğinde iyi olabiliyorlar. Beni ılımlı ve mütevazı olmaya teşvik eden tek şey iyi talihtir. Dualar beni yaklaştırır, tehditlerse beni uzaklaştırır; iyilik beni yumuşatır, korku ise sertleştirir.

İnsan karakteristikleri içinde çok yaygın olan bir tanesi vardır: Kendi sahip olduğumuz şeylerden daha çok başkalarının sahip olduğu şeylerle mutlu olmak ve hareketi ve değişikliği sevmek. (...) Bundan ben de payımı aldım. Diğer uca gidenler, kendi kendilerinden mutlu olanlar, kendi sahip oldukları şeylere her şeyden fazla değer verenler ve kendi gördüklerinden daha güzel bir şey tanımayanlar benden daha zeki değillerse eğer, gerçekten de benden daha mutlu olmalılar. Onların bilgeliğini kıskanmıyorum ama iyi talihlerini kıskanıyorum.

Gerçekten de yeni ve bilinmeyen şeylere karşı duyulan bu ihtiras dolu iştah bende seyahat etme arzusu uyandırıyor ama diğer çevre koşulları da bu arzuya yeterince katkı sağlıyor. Kolaylıkla evimi yönetmekten vazgeçebilirim. Sadece bir ahırdan ibaret de olsa, idareci olmanın ve emirlerinize uyulmasının verdiği belirli bir tatmin vardır ama yine de monoton ve ruhsuz bir keyiftir. (...)

Evin yönetimini ele almakta geç kaldım. Doğanın bu dünyaya benden önce getirdikleri uzunca bir süre beni bu yükten kurtardılar. Farklı bir konuya yatkınlık gösterdiğimden ve mizacıma öylesi daha uygun olduğundan başka alanda çalıştım. Görebildiğim kadarıyla tüm olaylarıyla birlikte ev yönetmek zor olmaktan çok can sıkıcı; herhangi başka bir şeyi başaran biri bu işi de başarabilir. Zengin olmak için çabalasaydım, bu yoldan zengin olmak çok uzun sürerdi; krala hizmet etmek çok daha hızlı bir zenginleşme yoluydu. Çünkü ele geçirmek istediğim tek şöhret, iyilik veya kötülük yapmaya uygun olmayan hayatımın geri kalanında da hiçbir şey ele geçirmemiş ve hiçbir şeyi de israf etmemiş bir adam olarak tanınmak ve fazla ilgi çekmeden yoluma devam etmektir; Tanrı'ya şükürler olsun bunu yapabiliyorum. (...)

8 Xenophon (M.Ö. y.434-y.355), Yunanlı tarihçi, Sokrat'ın öğrencilerinden biriydi.

Ben filozof değilim. Kötülükler güçleriyle orantılı olarak bana da bulaşıyorlar; güçleri de biçimlerine olduğu kadar, hatta daha fazla, önemlerine bağlı. Bu kötülükler hakkında sıradan insanlardan daha deneyimliyim; bu nedenle daha sabırlıyım. Bu yüzden beni yaralayamasalar da canımı acıtıyorlar. (...)

Uygun birilerini bulabilseydim, kendimi şimdiye kadar hiç kimsenin kendisini bırakmadığı kadar rahat biçimde ve tamamen yabancı birinin eline bırakabilirdim. Şimdi dileklerimden biri yaşlılığımda beni kaşıkla besleyecek ve uyutacak, tüm mülklerimin kullanım ve yönetimi üzerinde tam yetki verebileceğim, işleri benim gibi sahiplenerek yapabilecek, ona sağladığım kazançların keyfini sürebilecek ama bunun için müteşekkir olacak, iyi kalpli bir damat bulmak. Diğer yandan, çocuklarımızın sadakatine bile güvenemeyeceğimiz bir dünyada yaşıyoruz. (...)

Soyguncular bana karşı özel bir kin beslemeyecek kadar kibarlar. Ben onlara kin besliyor muyum? Çok fazla insandan nefret etmem gerekiyor. Benzer vicdanlar, farklı talihlerin etkisiyle zalimlik, sadakatsizlik ve soygunculuk gibi şeylere ev sahipliği yapıyor; üstelik yasaların gölgesinde yapıldığında daha emniyetli, daha korkakça, daha karanlık ve çok daha kötü oluyor. Açık bir adaletsizlikten daha çok, haince bir adaletsizlikten nefret ederim; savaşmayı sevenden çok, barışçı görünenden nefret ederim. Ateşimiz buna pek de uygun olmayan bir vücuda sızdı. Zaten ateşler içinde olan vücut alev aldı; gürültü arttı, kötülük de biraz arttı.

(...) Seyahat bana faydalı bir egzersizmiş gibi geliyor. Zihin sürekli olarak yeni ve bilinmeyen şeyleri gözlemleyerek çalışıyor; daha önce de söylediğim gibi, amaç bir insanın hayatını biçimlendirmek ise, bu kadar çok hayatın, fikrin ve geleneğin çeşitliliğini görmekten ve bunu doğamızın biçimlerinin sonsuz çeşitliliği olarak görmekten daha iyi bir okul bilmiyorum. Seyahat sırasında vücut ne tembellik eder ne de aşırı çalışır, bu orta karar hareketler de vücudu sağlam tutar. (...)

Kitaplarımı birkaç insan tarafından ve birkaç yıl okunsun diye yazdım. Daha uzun süre duracak bir şey olsaydı, daha değişmez bir dille yazılması gerekirdi. Bizim zamanımızda bugüne kadar süren sürekli değişimleri göz önüne alırsak, bundan elli yıl sonra kitapların bugünkü biçimiyle kalacağını kim garanti edebilir ki? Her geçen gün ellerimizden kaçıp gidiyor ve ben doğduğumdan bu yana yarı yarıya değişti. Söylediğimiz şeyler şimdi tamamlanmış olabilir. Ama her yüzyıl kendi sözünü söyler. Böyle akıp gittiği ve biçim değiştirdiği sürece yazdıklarımın yüzyıllarca okunacağını düşünemem. İyi ve faydalı yazıları akılda tutmak iyidir ama onlar da itibarı devletimizin zenginliğinin yok oluşu gibi yok olacaktır. (...)

Erdemli insanlarımız da yok değil ama sadece kendi standartlarımıza göre. Ahlaki değerleri kendi çağına göre oluşmamış ve düzenlenmemiş kişi ya kendi kurallarını değiştirmeli ve körleştirmeli ya da benim tavsiyeme uyup bizden uzaklaşmalıdır. Böylece ne kazanacaktır? Juvenal'in dediği gibi:

*Eğer bir adamın elinde kutsal ve erdemli biri olduğunu sezersem,
Bu hilkat garibesini ancak iki başlı bir çocukla karşılaştırabilirim,
Veya gebe bir katırla veya saban sürene pey olarak verilen bir balıkla.*

Daha iyi zamanların özlemini çekebiliriz ama bugünden kaçamayız; daha farklı hükümdarlar isteyebiliriz ama mevcut olanlara itaat etmeliyiz. Belki de iyidense kötü olana itaat etmekte daha fazla erdem vardır. Ben, antiklerin görüntüsü silinmediği ve monarşinin yasaları geçerli olduğu köşeye yerleşirim. Kötü talih yüzünden bunlar çelişir ve birbirine müdahale etmeye başlarsa ve ikisi de şüpheli olan ve aralarında seçim yapması zor iki taraf oluşturlarsa, benim seçimim muhtemelen sessizce sınışımak ve o fırtınadan kaçmak olur; o arada da belki doğa veya savaşın riskleri bana yardım eder.

* *Montaigne'in Tüm Eserleri*, çev. Donald M. Frame, s. 2, 175-176, 177-179, 306-307, 311, 313, 315-316, 506, 618-619, 722-725, 727, 742, 744, 759-760.